

הדסה ז"ל - בשבעה

הוקרא בשבעה

בלילה הראשון כתבתי אני לבד במיטה, עצוב ודומע, והיא לבד באדמה, בטח קר שם, קר שם נורא וחשוך, ולבד. אני יודע עד כמה הלבד קשה לה ועצוב לי נורא שהיא שם לבד. מקווה שהיא לא לבד ושהיא התקבלה שם למעלה בידידות הראויה לה.

48 שנים של ביחד,
כל כך התרגלנו, כל כך מובן מאליו

כל כך לא מובן להיות לבד.

זה בלתי נתפס. בלתי נתפס שזה כל כך סופי. היו לנו פעם ימים של לא ביחד, מילואים, נסיעה פה, נסיעה שם. כבר שנים שאין ימים כאלה. ועכשיו שבוע, טוב שבוע אפשר, אבל לתמיד? ...

ביום שישי האחרון, היינו 19 במקום 20 ושאלתי אם נשיר "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד", חשבתי שלא, כי הנעים הרגיש לי חסר, לא שלם, נעים שבור. רון אמר שכן, שבכל זאת נשיר, הוא כנראה צדק והיה נעים, נעים מאד. נעים אבל עצוב מאד ובלתי נתפס.

הדסה הייתה פרפקציוניסטית ואני לא וזה יצר איזשהם חילוקי דעות בינינו, היא רצתה שכל דבר יהיה מושלם ולי זה לא היה כל כך חשוב וחשבתי שלא חייבים להקפיד ויחד עם זה, בסופו של דבר הבנתי שזה נכון לשאוף לשלמות כדי שיצא מה שיותר קרוב לזה. כי אם אתה שואף לפחות מזה אז יוצא עוד יותר פחות. אפילו בחודש האחרון הזה שמה שחשוב היה צריך להיות הנוחות שלה היא הקפידה על איזה לכלוך קטן במקלחת על יישור המגבת על מתיחת הסדין, על הנחת כיסוי הראש, על סידור הציפורנים, על איך נראה עליה החלוק בבית החולים.

עד כדי כך פרפקציוניסטית שכדי שיהיה לנו קל לזכור היא נפטרה ב 11.11.18 ואת השבעה היא סידרה ל - 18.11.18

כי אלוהים נמצא בפרטים הקטנים. והכל צריך להיות מסודר ומתאים.

לאורך 48 השנים ביחד, חלק ממני נזל לתוכה של הדסה, חלק מהדסה נזל לתוכי ונהיינו מין שלם כזה, לא כמו עוגה בחושה בצבע אחד אלא כמו עוגת שיש, שהחום מעורבב בלבן, אבל לא מעורבב לגמרי, זה לא צבע אחיד, כל אחד שומר על הצבע שלו אבל זה משהו שאי אפשר להפריד

והנה זה הופרד.

יחד היינו מין שלם שלכל חלק ממנו תפקיד בשלמות הזאת, לכל חלק אחריות על תחומים בחיינו. הכל היה מאד ברור, לא היה צריך לדבר. ועכשיו, החלק הזה נעלם, וזה בלתי נתפס.

איך אומר השיר "בלעדייך אני חצי בן אדם"

אני מודה שהכרתי השבוע הדסה גדולה מזו שידעתי ואני מצטער על זה שלא הערכתי אותה מדוייק. לא ידעתי עד כמה הייתה אהובה ומוערכת בעבודה ואחרי העבודה. כאילו שמעתי אבל חשבתי שזה מהפה, לא מהלב.

להדסה ז"ל בשבעה

מהפדיקוריסטית והקוסמטיקאית ועד מנהלי השיווק שעבדה איתם ושני מנהלי לוג האחרונים, כולם מלאי הערכה לאישיותה וזה מדהים.

האמת שמשפחתי הקרובה, ילדי ובנות / ובן זוגם, אתם ההוכחה הכי ניצחת לגדולה של הדסה, בכל אחת ואחד מכם אני רואה משהו מהדסה. וגם בי וזה סימן שהייתה בה דומיננטיות שלא נעשתה באגרסיביות אלא בדוגמה אישית, בעצם היותה.

אני לא אוהב להשתמש בסופרלטיבים אבל אין לי ספק שהדרך בה התנהל השבוע האינטנסיבי הזה, שבוע רב משתתפים, רב מפגשים, שבוע בלי הדסה שגם אני הייתי בו אורח פסיבי הייתה לא פחות ממדהימה, כל אחד ואחת מכם עשה ככל יכולתו שהכל יתקתק ויזרום בניקיון ברמת שירות, בגיוון התקרובות בהכלה של האנשים הרבים, היותר רצויים והפחות רצויים. אני בטוח שאמא, סבתא הדסה, הייתה גאה גאה בכם, אם כי היו לה אולי כמה הערות של פיין טיונינג. בעיני זה היה מושלם.

תודה גדולה גדולה לכם משפחתי הטובה, משפחתי הנפלאה והאהובה.

זה לא יישמע היום טוב אם אגיד שאני מת עליכם. אז כמו שלמדתי מחלי אומר רק

אני אוהב אתכם! תהיה נשמתך הדסה צרורה בצרור החיים